

Óraverzum: Légió

Egy fejezet, amelyben léghajók közelednek a Hold felé

– Ne lőjetek! – üvöltötte torkaszakadtából Szaffi, de az általános hangzavarban senki sem figyelt rá. A Vakandok fedélzetén matrózok nyüzsögtek. Kökényessy Talabér, a Kökényessy Úr Szenzációs Színészkebelzetének direktora a taton állt és egy bádog-tölcsérbe parancsokat vakkantgatott. Ezzel irányította a csörlők kezelőit, akik egy zömök ágyút húztak fel a raktérből.

Légi naszádok közeledtek a Hold felé, mögöttük tucatnyi bödönhajóval – közülük akár egy is pozdorjává lőhetne volna a Vakandokot, de a kisasszony attól is tartott, hogy ha elszabadul a pokol, egy becsapódás kárt tehet a Hold mélyén nyugvó rejtélyes gépezetben, és annak ki tudja, milyen szörnyű következményei lennének.

Kövek között bukdácsolt, átverekedte magát egy rekettyésen, rémülten rohángáló mutatványosokat lökött fel, de hiába kiáltozott, a Vakandok ágyúja lassan tüzelésre készen állt.

Szaffi felszaladt egy kis emelkedőre, hogy beláthassa a hajó fedélzetét, és dühösen megvetette a lábát. Ökölbe szorította gépkezelő ujjait, egyúttal megnyomott egy kapcsolót a csuklóján. A protézis kattogni kezdett, a kézfejét borító fémlapok szétnyíltak, és a belső mechanika előrenyomott egy fekete csövet. Egy másik szerkezet apró szikrát csiholt, mire a cső végén lángnyelv jelent meg.

– Most talán idefigyelték – morogta. Felemelte fémkarját, és egy hosszú lángcsóvát eresztett az ég felé. Miután a légfeller emésztőnedve szétmarta a kezét, Szaffi egyet s mászt beépített a mechanikus protézisbe, de a lángszóróját különösen szerette.

Néhányan felkapták rá a fejüket, de mégsem ez zárta le a kakaskodó komédiázást.

– Mi történik itt? – harsant fel Madám Filemon hangja. Az asszonyság épp akkor ért fel a Vakandok fedélzetére. – Elszenderedik az ember lánya, és máris a feje tetején az egész hajó!

Értetlenül bámult az ágyúra. A matrózok ijedten félbehagyták a munkát, Kökényessy úr pedig igyekezett elbújni a tölcsér mögé.

Szaffi gyorsan kihasználta a pillanatnyi csendet.

– Ne lőjetek! – kiabálta, majd Madám Filemon tekintetét keresve felmutatott a közeledő hajóhadra.

– Ne is! – csattant fel az asszonyság. Nem ismerte ugyan a Hold titkát, de megvolt a magának való esze. – Édes jó Talabérom, mi a fészkes fenét akarsz ezzel?

– Védekezni – bőgte a direktor. Észre sem vette, hogy még mindig a tölcsérbe beszél.

– Tudod ám, mit védekezel! Na, emberek, mindenki nyugodjon le, nem lesz itt semmi lövöldözés. Bevárjuk a hajókat, nincsen semmi takargatnivalónk.

– Erre nem vennék mérget – motyogta halkán Szaffi. Pedig Kökényessy úr ismerte a Hold titkát, az ősök felszín alatt nyugvó gépezeteit, amelyek talán még a delejnél is veszélyesebbek.

– Jól van na, csak lövöldözni akartam egy kicsit. Ennyi jár néha egy valamirevaló férfiembernek.

– Adok én neked lövöldözést! Meg férfiembert! – emelte fel méreteres öklét a szőrös asszonyság, mire a jó direktor nyakát behúзва elszaladt.

Madám Filemon rögvest visszaparancsolta az ágyút a hajó mélyére, kiosztott néhány utasítást, majd busa, szakállas fejét ingatva lecommogott a Vakandokról.

– Itt mindenki megbolondult! – jegyezte meg mintegy magának, és köpött egy nagyot. Szaffi közben leballagott a kaptatóról, és épp hogy sikerült elhajolnia a köpet útjából.

– Nem volt szándékos – szabadkozott Madám Filemon. – De mi a rossebet keresnek itt ezek a hajók?

– Gondolom, ritkán tart egy egész hold Bor Harbor felé – felelte Szaffi. Vetett egy sanda pillantást a lába mellett csattant köpetre és örült, hogy sikerült kitérnie az útjából. Felnézett az égbe. A Holdon éppen nappal volt, ám az égbolton, a flotta szürkés masszája mögött Bor Harbor nyújtózott végig. Talán egy hete kerültek olyan közel hozzá, hogy már látni lehetett az Óraverzum gigantikus bolyvárosát, de a látványt azóta sem tudta megszokni.

Bor Harbor az Arbor bolygókarjára épült. Miután a gépiek büntetésből a mélybe vetették a bolygót, eleinte kalózok kikötőhelyéül szolgált a csonkán maradt szerkezet. Azután egyre többen érkeztek, szerte az Óraverzumból: megalázottak, kítaszítottak, de legtöbbször nem volt több pusztasöpredéknél. Alig néhány év alatt léghajókból álló alkalmatosság növekedett a bolygókar oldalán, afféle járművekből barkácsolt város. Később, az évszázadok folyamán felfoghatatlan méretűre nőtt: mint valami szörnyű betegség elburjánzott daganatai, a hajók bonyolult rendszert alkotva körbeszőtték az egész bolygókart, a bolygómű romjaitól egészen a Tengelyig. Bor Harborban több ember élt, mint az egész Óraverzum többi részén. És sokkal, de sokkal nagyobb volt a Seonnál is. Hetekig tartott, míg vonattal átszelhették.

A város érthető módon főként felfelé, a Nap felé terjeszkedett. Ezen az oldalon épületek tornyosultak a régvolt léghajók, viaduktok és utcák fölé, és a Tengelyhez közel már dombokat és erdőket is lehetett látni. Amikor a város már elég nagyra nőtt, kereskedők, mágnások érkeztek, akik egész vagyonokért termőföldet és növényeket hoztak a szomszédos Urbról, folyókat és tavakat ásattak, amiket halakkal és más vízi jószágokkal népesítettek be. Ebben a vadregényes környezetben húzták fel a villákat, palotákat, és mivel a bolygók közötti lég igen ritka, hatalmas, csúcsíves boltozatot emeltek följük, óriási üveglablakkal, és gyárakban termelték ki a belélegezhető levegőt. A város szegénynegyedeiben a felszín alatt, az egykori hajók belseje alkotta utcarendszerben éltek, mi több, még mélyebben, a bolygókar mentén is lézengtek világtalan nyomorultak, ahol már réges-rég felismerhetetlen masszává rozsdálltak és rohadtak a régmúlt gépezetei.

Seon maroknyi túlélőjének Bor Harborban kell majd új életet kezdeni. A királyi vér immár nem jelent semmit, ugyanolyan földönfutók lettek, mint az ott lakók legtöbbje. Remény és kilátások nélkül.

Csupán néhány hete zuhant le a Seon az Óraverzum aljára, az éjfélete Arborba. Szaffi bele sem mert gondolni, mi történhetett a túlélőkkel – hiszen a bolygó kevéske lakója közt nyilván akadt, aki nem pusztult bele a légfellérek vérengzésébe. A képmozgonyon láthatta, hogy miután letört a bolygóműről, ősi gépezetek keltek életre a belsejében, amik lassították a zuhanását. Gyalázat volt még a gondolata is, de Szaffi azt remélte, a fivére, Pongrác meghalt, amikor a Fellegvár elpusztult. Inkább a biztos halál, mint az Arbor kimondhatatlan iszonyata.

Borús gondolataiból Madám Filemon ténykedése zökkentette ki. A szőrös asszony-ság egy látcsővel fürkészte a felhőeket.

– A hajók üzennek nekünk – mondta.

Szaffi nem ismerte a léghajók jelzéseit.

– Mit akarnak?

Madám Filemon elmélyülten tanulmányozta a távolban villódzó, aprócska fényeket.

– Békével bekísérnek minket Bor Harbor legnagyobb kikötőjébe. Ellenállásra semmi szükség. Na hiszen – fordult a kisasszony elé –, mintha azzal a nyamvadt kis ágyúval ellent tudnánk állni egy egész hajóhadnak.

– Tudunk válaszolni nekik? – kérdezte Szaffi.

– Hogyne tudnánk. Vannak lámpásaink a fénysürgönyhöz.

– Akkor hát válaszoljunk nekik. Talán ez a Hold az egyetlen az egész Óraverzumban, ami a kétezer évvel ezelőtt élt ősök masináit rejti. Nem tudom, mi vár ránk Bor Harborban, és kinek a markába kerülünk, de tesszük, amit tennünk kell. Elegen haltak már meg.

Madám Filemon megérintette Szaffi vállát.

– Egyet se félj, lányom, nem is hinnéd, mennyi csúfos ügyet élt már túl a Kebelet!

– Pedig félek – felelte Szaffi. – Bármi is történjék, mindenképpen a veszünkbe rohanunk.

